

REPUBLIKA HRVATSKA

Trgovački sud u Rijeci

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: P-2144/2013-7

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Nikolina Mišković

Datum pravomoćnosti: 03.06.2015.

Datum ovršnosti: 16.09.2015.

Napomena
pravomoćnosti/ovršnosti: preinačena u toč.II izreke

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U RIJECI
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Istovjetnost ovog otpisa
Izvornikom ovjerava

UPRAVNI
SUDSKE PSARNICE

Posl.br.: 9-P-2144/13-38

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Nikolini Mišković, u parničnom predmetu tužitelja **STEČAJNA MASA ADRIA STAMBENA ZADRUGA RIJEKA u stečaju Rijeka**, A. Barca 39, kojeg zastupaju punomoćnici odvjetnici u Odvjetničkom društvu Sanjin Pavlak i dr. iz Rijeke, Splitska 2, protiv tuženika **GRAD PAG (OIB: 32150762596)**, Pag, Branimirova obala 1, kojeg zastupaju punomoćnici u Zajedničkom odvjetničkom uredu Boris Grgurić i Hrvoje Bičanić iz Ogulina, Josipa bana Jelačića 8, radi **utvrđenja i isplate**, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 11. veljače 2014. godine u prisutnosti tužiteljeva i tuženikova punomoćnika, na ročištu za objavu presude 24. ožujka 2014. godine

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tuženiku Grad Pag da isplati tužitelju iznos od 1.700.000,00 kn zajedno sa kamatom po stopi od 15% počev od donošenja presude do isplate, sve u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.“

II. Tužitelj je dužan naknaditi tuženiku prouzročeni parnični trošak u iznosu od 88.375,00 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 27. studenoga 2003. godine utužio društvo Selecta International d.o.o. Zagreb kao prvog tuženika te uvodno označenog tuženika kao drugog tuženika. Tužitelj je u tužbi predložio sudu da u odnosu na društvo Selecta International d.o.o. Zagreb donese odluku kojom će se utvrditi tužiteljevo pravo vlasništva, brisati upis prava vlasništva društva Selecta International d.o.o. uz istovremeni upis tužiteljevog prava vlasništva na predmetnim nekretninama. Tek u slučaju ako zahtjev prema društvu Selecta International d.o.o. Zagreb bude odbijen, tužitelj je predložio sudu naložiti tuženiku plaćanje prouzročene štete u iznosu od 1.700.000,00 kn.

Ovosudnom presudom poslovni broj P-2299/03 od 24. veljače 2004. godine sud je prihvatio tužiteljev zahtjev postavljen prema društvu Selecta International d.o.o. Zagreb. No, postupajući po žalbi navedenog društva, Visoki trgovački sud Republike Hrvatske presudom poslovni broj PŽ-1082/08 od 27.

veljače 2013. godine prihvatio je žalbu društva Selecta International d.o.o. Zagreb i preinačio ovosudnu sudsku presudu broj P-2299/03 od 24. veljače 2004. godine i sudio na način da se odbija tužiteljev tužbeni zahtjev protiv društva Selecta Internaional d.o.o.

S obzirom na to da je tužitelj pravomoćno odbijen s tužbenim zahtjevom protiv društva Selecta International d.o.o., sud je u ovom postupku odlučivao o tužiteljevom tužbenom zahtjevu protiv tuženika, radi isplate iznosa od 1.700.000,00 kn s pripadajućim kamatama.

Tužitelj je u tužbi ustvrdio da je 16. studenoga 1990. godine Komisija za imovinsko-pravne poslove, Skupštine Općine Pag svojim rješenjem dodijelila mu pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu. Istim odlukama naloženo mu je za svaku dodijeljenu parcelu platiti iznos naknade utvrđene tim rješenjem. Nakon što je platio tuženiku (predniku Općine Pag) iznose naknade i nakon što su predmetna rješenja Komisije postala pravomoćna, s tuženikom je sklopio Ugovore o međusobnim pravima i obvezama. Istaknuo je da je u tim rješenjima bilo određeno da će se u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Pagu upisati tužitelj s pravom korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu. Ustvrdio je da je stupanjem na snagu Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima posao vlasnikom predmetnog zemljišta. Prema njegovom mišljenju, njemu je dano pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu, a nije ni nastupio ni jedan razlog na temelju kojeg bi prestalo to pravo korištenja. Niti tuženik nije ikada svojom odlukom odredio prestanak toga prava. Naprotiv, tuženik je primio naknadu za predmetno zemljište.

Tužitelj je tužbi priložio Komisijska rješenja, Ugovore o međusobnim pravima i obvezama, izvadak iz zemljišnih knjiga.

Tuženik odgovarajući na tužbu, potvrdio je da je njegov prednik, Općina Pag na temelju rješenja koja se spominju u tužbi, dodijelio na korištenje tužitelju predmetne nekretnine i to zbog rješavanja stambenih problema stanovnika na području tadašnje Općine Pag. Potvrdio je i da je s tužiteljem sklopio Ugovore o međusobnim pravima i obvezama te da mu je tužitelj platio naknadu za predmetno zemljište. Međutim, istaknuo je da je tužitelj od 1991. godine bio u mogućnosti uknjižiti svoje stečeno pravo korištenja, ali to nije nikada učinio pa je zbog toga prodao predmetno zemljište društvu Selecta International d.o.o. Zagreb. On nije nikada formalno donosio nikakvu odluku o prestanku tužiteljevog prava korištenja jer je smatrao da je za prestanak toga prava dovoljna činjenica što se tužitelj nije upisao u zemljišne knjige kao nositelj prava korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta i zbog neprivođenja ovoga zemljišta njegovoj namjeni.

Tužitelj je u daljnjem tijeku postupka iskazao da su Ugovorima od 31. siječnja 1991. godine utvrđene njegove obveze plaćanja naknade, koje je i platio.

Zaključkom od 12. lipnja 2000. godine tuženik je predmetni ugovor raskinuo i uputio ga da u sudskom postupku rješava imovinsko-pravne odnose. Zaključio je da zbog toga razrješenje imovinsko-pravnih odnosa treba razrješavati u skladu s odredbama stjecanja bez osnove. Rok za potraživanje naknade na ime stjecanja bez osnove počeo je teći upravo od 2000. godine. Iz tog razloga je tuženikov prigovor zastare neosnovan. Napomenuo je da se izmjenama zakona nije diralo u imovinsko-pravne odnose stranaka u postupku.

Tužitelj je uz već uložena Komisijska rješenja i Ugovora, u spis je još uložio tužiteljevu Izjavu, zaključak od 12. lipnja 2000. godine, dopis od 8. kolovoza 2001. godine.

Tuženik je u postupku istaknuo prigovor zastare. Obrazložio je da je po sili zakona društveno vlasništvo na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni prestalo. Radi toga tužitelj nije mogao steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama 1. siječnja 1997. godine. Zaključio je da radi toga tužitelj ne može niti tražiti ono što je dao po osnovi ugovora koji su prestali postojati po sili zakona.

Sud je proveo dokazni postupak čitanjem dokumentacije u spisu. Sud je odbio tužiteljev dokazni prijedlog da se provede vještačenje po vještaku knjigovodstveno/financijske struke na okolnost utvrđivanja visine obračunate naknade. O razlozima odbijanja tužiteljevog dokaznog prijedloga, kao i o svim ostalim dokazima, bit će više riječi u nastavku obrazloženja presude.

Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno te na temelju rezultata cjelokupnog raspravljanja, sud je utvrdio da je tužiteljev tužbeni zahtjev neosnovan.

Tužitelj u ovoj parnici traži od tuženika isplatu novčanog iznosa od 1.700.000,00 kn s pripadajućim kamatama.

Iako je prvotno tvrdio da se njegova tražbina temelji na naknadi štete, tužitelj je tijekom postupka iskazao da se njegova tražbina, u biti temelji na stjecanju bez osnove.

Među strankama nije sporno da je tužitelju rješenjima od 16. studenog 1990. godine Komisija za imovinsko-pravne poslove, Skupštine općine Pag, dodijelila pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta u društvenom vlasništvu i to zemljišta označena kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1. Ta se rješenja nalaze i u spisu (na listu 7 do 8, 11 do 12, 15 do 16, 19 do 20, 23 do 24 spisa). Iz njih je vidljivo da je Komisija za svako od tih zemljišta naložila tužitelju plaćanje naknade u određenom iznosu. U rješenjima je određeno da će se po njihovoj pravomoćnosti, a nakon pribavljenog mišljenja javnog pravobranitelja sklopiti ugovor između tužitelja i Općine Pag (tuženikov prednik) o međusobnim pravima i obvezama. Općinskom sudu je naloženo da se

navedene nekretnine upišu u zemljišne knjige s pravom korištenja na tužiteljevo ime.

Nije sporno da je tužitelj s tuženikovim prednikom (Općinom Pag) sklopio Ugovore o međusobnim pravima i obvezama od 31. siječnja 1990. godine (Ugovori na listu 9 do 10, 13 do 14, 17 do 18, 21 do 22, 25 do 26 spisa). U svakom od tih Ugovora, utvrđeno je da je Komisija dodijelila tužitelju neizgrađena građevinska zemljišta u društvenom vlasništvu u svrhu rješavanja stambenih problema osoba koje žive i rade na području Općine Pag te da je na ime naknade za ta dodijeljena zemljišta tužitelj uplatio naknadu u određenom iznosu.

Zatim, nema spora oko toga da je tužitelj uplatio tuženiku (tj. tuženikovom predniku) naknade utvrđene u rješenjima Komisije za imovinsko-pravne poslove od 16. studenog 1990. godine te u Ugovorima o međusobnim pravima i obvezama od 31. siječnja 1990. godine.

Prema podacima iz spisa nedvojbeno proizlazi da građevinska zemljišta označena kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1 u vrijeme pretvaranja društvenog vlasništva u vlasništvo, nisu izgrađena - privedena namjeni na temelju odredaba Zakona o građevinskom zemljištu (NN br. 48/88, 16/90, 53/90) te Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima (NN br. 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00 i 114/01; dalje: ZV). Tu činjenicu utvrdio je i Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013. godine (na listu 111 do 118 spisa).

Osnovno sporno pitanje jest, je li utužena tražbina zastarjela? S tim u vezi, sporan je i početak tijeka zastarnog roka.

Tuženik je naime ustvrdio da je utužena tražbina zastarjela, jer je dodijeljeno pravo korištenja tužitelju prestalo po sili zakona 22. prosinca 1990. godine pa je tužitelj od tada i mogao tražiti povrat onoga što je dao tuženiku po osnovi ugovora koji su prestali po sili zakona. Nasuprot tome, tužitelj je iskazao da je tuženik tek Zaključkom od 12. lipnja 2000. godine raskinuo predmetne ugovore pa i od tada teče rok zastarijevanja naknade stečenog bez osnove.

Iz tuženikovog Zaključka od 12. lipnja 2000. godine, a na kojeg se poziva tužitelj (na listu 133 spisa) vidljivo je da je tuženik zaključio kako tužitelju neće vratiti građevinska zemljišta označena kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1. Svoju odluku je obrazložio time da tužitelj iste nekretnine nije unio u svoj temeljni kapital, čime je izgubio pravo upravljanja, korištenja i raspolaganje zemljištima koje mu je dodijeljeno na korištenje. Tuženik je uputio tužitelja da svoja prava može rješavati jedino u sudskom postupku. Opisanom Zaključku priložen je tužiteljev zahtjev od 19. svibnja 2000. godine (na listu 131 do 133 spisa). Njime je tužitelj zatražio od tuženika stavljanje izvan snage kupoprodajnih ugovora sklopljenih između stranaka. Obrazložio je da su

zemljišta označena kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1 prodana dva puta.

Presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013. godine, tužitelj je odbijen sa zahtjevom radi utvrđenja njegova prava vlasništva na nekretninama: k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1, k.o. Pag. Odbijen je i sa zahtjevom radi brisanja prava vlasništva na istim nekretninama s imena i vlasništva društva Selecta International d.o.o. Zagreb, uz istovremeni upis tih nekretnina na tužiteljevo ime i vlasništvo. U bitnom, tužitelj je sa zahtjevom odbijen budući da nije priveo namjeni predmetna neizgrađena građevinska zemljišta. Posljedično, stupanjem na snagu ZV-a, tužiteljevo pravo korištenja na istim zemljištima, prestalo mu je po sili zakona. Radi toga, tužitelj nije ni mogao steći pravo vlasništva 1. siječnja 1997. godine.

Uzimajući u obzir sve okolnosti slučaja, sud je ocijenio kako su ovdje doista ispunjenje pretpostavke za primjenu instituta stjecanja bez osnove (čl. 210. st.1. i 3. Zakon o obveznim odnosima; NN br. 53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 7/96, 91/96, 112/99, 88/01; dalje: ZOO). Do prijelaza tužiteljeve imovine u tuženikovu došlo je na temelju rješenja Komisije za imovinsko-pravne poslove, Skupštine općine Pag od 16. studenog 1990. godine te Ugovora o međusobnim pravima i obvezama od 31. siječnja 1990. godine. Znači, pravna osnova po kojoj je tužiteljeva imovina prešla u tuženikovu je postojala. Ali ona je nesumnjivo kasnije otpala. Cijeneći tuženikov prigovor zastare, bilo je bitno utvrditi kada je ta pravna osnova otpala, odnosno kada je nastala tuženikova obveza povrata stečenog bez osnove?

Rezultati izvedenih dokaza prije svega, upućuju na to da je tužiteljeva isplata koja je izvršena tuženiku, samim stupanjem na snagu ZV-a, izgubila osnovu u zakonu.

Naime, u presudi Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013. godine, utvrđeno je da je 22. prosinca 1990. godine stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o građevnom zemljištu (NN br. 16/90, 53/90), gdje se iza čl.4. dodao novi čl.4.a. Prema tom članku, stupanjem na snagu tog Zakona, prestalo je po sili zakona društveno vlasništvo na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni, a koje je u društveno vlasništvo preneseno odlukama skupština općina nakon 22. veljače 1974. godine. Ukazano je da je tužitelj za vrijeme trajanja tog Zakona, s obzirom na to da nije naveden rok za donošenja rješenja po čl. 4a. st.2. mogao privedi namjeni neizgrađeno građevinsko zemljište, što nije učinio, a to pravo mu je prestalo stupanjem na snagu ZV-a. Naime, u odredbi čl.394.st.2. ZV-a stavljen je izvan snage Zakon o građevinskom zemljištu. Zbog toga se nije mogla primijeniti odredba čl.361. ZV-a, po kojoj se pravo korištenja neizgrađenog građevinskog zemljišta pretvara u pravo vlasništva samo ako pravo korištenja nije prestalo do donošenja Zakona. Nadalje, zaključeno je kako tužitelj nije

mogao steći pravo vlasništva na predmetnim nekretninama 1. siječnja 1997. godine stupanjem na snagu ZV-a. To zato jer mu je pravo korištenja na građevinskom zemljištu koje nije privedeno namjeni prestalo po sili zakona.

Dakle, stupanjem na snagu ZV-a (1. siječnja 1997. godine), tužitelju je po sili zakona prestalo pravo korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1. Ta su mu zemljišta bila dodijeljena u svrhu rješavanja stambenih problema osoba koje žive i rade na području Općine Pag.

S prestankom tužiteljevog prava korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1 po sili zakona, to su i Ugovori na temelju kojih su mu prava korištenja dodijeljena, također raskinuti po sili zakona. Ako je po sili zakona prestalo pravo korištenja dodijeljeno na temelju nekog ugovora, tada se logično po sili zakona raskida i isti ugovor. Navedeno je u skladu sa zaključkom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske iznijetim u presudi poslovni broj PŽ-1082/08 od 27. veljače 2013. godine. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je naime utvrdio kako je upravo društvo Selecta international d.o.o. „...predmetnu nekretninu steklo na zakonit i pošten način, upisom u zemljišne knjige te na temelju kupoprodajnog ugovora od 26. studenoga 1999. godine koji je sklopio sa zemljišnoknjižnim vlasnikom – Gradom Pagom (ovdje tuženikom), kao najpovoljniji ponuđač na javnom natječaju i ne temelju povjerenja u zemljišne knjige“. Da su Ugovori o međusobnim pravima i obvezama koje su sklopile stranke eventualno još egzistirali, zasigurno se ne bi moglo ni tvrditi da je društvo Selecta international d.o.o. predmetnu nekretninu steklo na opisani (zakonit i pošten) način.

Uostalom, Zakon o građevinskom zemljištu u odredbi čl. 46.st.5., propisao je da se Ugovori o međusobnim pravima i obvezama, kao što su ovi u spisu, raskidaju po sili zakona prestankom prava korištenja. Jednako se već izjasnila i sudska praksa (VSRH, Rev-1103/97 od 20. rujna 2000. godine). U tom kontekstu, bez značaja je okolnost što su stranke naknadno, samostalno raskinule predmetne ugovore; ugovori su raskinuti po sili zakona prestankom prava korištenja. Posljedično, tada je nastala tuženikova obveza vratiti naknadu koju mu je tužitelj platio, budući da je otpala pravna osnova po kojoj je tu naknadu primio. Drugim riječima, nakon prestanka tužiteljeva prava korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta, tuženik je dobio obvezu vratiti naknadu koja mu je za to plaćena. Naravno, ako je ona od njega na vrijeme zatražena.

Prema odredbi čl.361.st.1. ZOO-a zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, ako zakonom nije nešto drugo propisano. Odredbom čl.362. ZOO-a zastara nastupa kada istekne posljednji dan zakonom određenog vremena u kojem je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

U odnosima između tužitelja i tuženika, početak zastare u smislu odredbe čl. 361.st.1. ZOO-a, u vezi s čl.210. st.1. i 3. ZOO-a određuje se u vrijeme kada je otpala osnova već izvršene dužnikove (tužiteljeve) isplate. Ovdje je to vrijeme stupanja na snagu ZV-a (1. siječnja 1997. godine), kada je tužitelju po sili zakona i prestalo pravo korištenja neizgrađenih građevinskih zemljišta označenih kao k.č.br. 7187/6, 7187/7, 7187/8, 7187/9, 7200/1 te kada su po sili zakona raskinuti prethodno opisani Ugovori o međusobnim pravima i obvezama. Od tada je tužitelj stekao pravo tražiti od tuženika povrat stečenog bez osnove.

Pokraj takvog činjeničnog stanja stvari, sud je utvrdio da je tuženikov materijalno pravni prigovor zastare utužene tražbine osnovan. Zahtjev za stjecanje bez osnove zastarijeva u roku od pet godina. Tužitelj je pak tužbu podnio 27. studenoga 2003. godine (na listu 1 spisa); dakle protekom roka od pet godina.

Zaključno, kako je utužena tražbina zastarjela, to tužitelj više nema pravo potraživati od tuženika povrat stečenog bez osnove (čl. 360. st.1. ZOO-a). Stoga je primjenom prethodno citiranih zakonskih odredbi tužiteljev tužbeni zahtjev valjalo odbiti (točka I. izreke presude).

S obzirom na to da je utvrđeno da je utuženo potraživanje zastarjelo, sud se nije upuštao u ocjenu ostalih tuženikovih prigovora. Iz istog razloga sud je ocijenio suvišnim provoditi i vještačenje po vještaku knjigovodstveno/financijske struke na okolnost utvrđivanja visine naknade. Zato je taj tužiteljev dokazni prijedlog sud odbio.

Odluka o troškovima donijeta je na temelju odredaba čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku (NN br. 53/91, 91/91, 112/99, 88/01, 117/03 i 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje: ZPP) Sud je tuženiku priznao parnični trošak koji se sastoji od troškova zastupanja po punomoćniku odvjetniku po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za razdoblje do 5. srpnja 2004. godine po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika objavljenoj u NN br. 69/93, 87/93, 16/94 i 11/96; dalje Tarifa-69/93, a za razdoblje nakon 5. srpnja 2004. godine po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika objavljenoj u NN br. 91/04, 37/95 i 59/07; dalje Tarifa i to: za zastupanje na ročištu od 13. siječnja 2004. godine 8.650,00 kn (Tbr. 9. t. 2. i 50. Tarife-69/93), za zastupanje na ročištu 11. veljače 2004. godine 17.300,00 kn (Tbr. 9. t. 1. i 50. Tarife-69/93), za zastupanje na ročištu za objavu 500,00 kn (Tbr.9.t.3. i 50. Tarife-69/93), za sastav odgovora na tužbu 17.300,00 kn (Tbr. 8. t. 1. i 50. Tarife-69/93), za zastupanje na ročištu 28. studenoga 2013. godine 8.500,00 kn (Tbr. 9. t. 2. i 50. Tarife), za zastupanje na ročištu 11. veljače 2014. godine 17.000,00 kn (Tbr. 9. t. 1. i 50. Tarife), za sastav podneska od 6. prosinca 2013. godine 500,00 kn (Tbr. 8. t. 3. i 50. Tarife), sve uvećano za PDV-e u iznosu od 16.125,00 kn (Tbr. 42. Tarife) te trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 2.500,00 kn sukladno Zakonu o sudskim pristojbama Republike Hrvatske (NN br. 26/03), što

ukupno iznosi 88.375,00 kn. Sud nije priznao zatraženi trošak sastava žalbe, kao i trošak sudske pristojbe na žalbu, jer tuženik nije uspio u žalbenom postupku. Sud također nije priznao trošak podneska od 19. ožujka 2004. godine i 9. prosinca 2013. godine, jer je ocijenio da oni nisu bili nužni za vođenje ove parnice. Stoga je valjalo odlučiti kao u točki II. izreke presude.

U Rijeci 24. ožujka 2014. godine

Sudac **NIKOLINA MIŠKOVIĆ** v.r.
Sudac u prvostopnoj instanci
Nikolina Mišković

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 dana od dana primitka istog. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka a o žalbu odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Posl. br.: 9-P-214413-33

Uredno broj: 88-214413-33. Sud nije primio žalbu protiv odluke o izradi projekta izvođenja radova na izgradnji i opremanju objekta u skladu s odredbama Zakona o zaštiti okoliša, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku. Sud također nije primio žalbu protiv odluke o izradi projekta izvođenja radova na izgradnji i opremanju objekta u skladu s odredbama Zakona o zaštiti okoliša, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku. Odluka o izradi projekta izvođenja radova na izgradnji i opremanju objekta u skladu s odredbama Zakona o zaštiti okoliša, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku.

U Rijeci, 24. ožujka 2014. godine

DR. NIKOLAJ MIŠKOVIC
PREDSJEDNIK SUDA

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Protiv ove presude ne postoji žalba, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku. Sud također nije primio žalbu protiv odluke o izradi projekta izvođenja radova na izgradnji i opremanju objekta u skladu s odredbama Zakona o zaštiti okoliša, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku. Odluka o izradi projekta izvođenja radova na izgradnji i opremanju objekta u skladu s odredbama Zakona o zaštiti okoliša, jer žalba nije uložena u zakonom propisanom postupku.

